

Granada 28. 9.

Dnešní výlet bude do vnitrozemí, takže s vodou se v tomto pokračování setkáme jen v řekách a ve fontánách. Těch je ovšem v Granadě hodně a ani nebude možné se o každé zmínit. Město je turisticky velmi atraktivní a vyhledávané, vstupy do památek je třeba vyřizovat s velkým předstihem.

Výlet do Granady znamenal cestu dlouhou přes 150 km. Zabrala nám (i s přestávkou na občerstvení) něco přes dvě hodiny. Cestou jsme míjeli spousty oliv a pomerančů. To se zjevně od dob Karla Čapka moc nezměnilo.

Z jedoucího autobusu se stromky špatně rozeznávají – vodičkem může být, že listy olivovníků jsou trochu našedlé, kdežto pomerančovíky mají listy sytější zelené. Skoro vzniká dojem, jako by se v Andalusii nic jiného než olivy a pomeranče nepěstovalo. Což samozřejmě není pravda.

Po příjezdu do Granady nás autobus vyklopil poblíž vchodu do Alhambry. Ještě před vstupem byla pěkná kovová plastická mapa celého areálu a okolí.

Ke vstupu do areálu potřebujete kromě vstupenky i cestovní doklad, aby se zkontrolovalo, jestli držitelé zlevněných vstupenek jsou skutečně senioři.

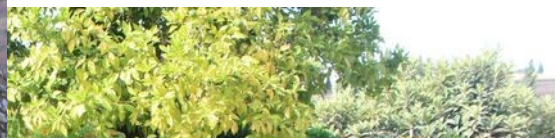

A pak už se octnete v jiném světě, jako byste vstoupili do atmosféry pohádek tisíce a jedné noci. Všude zeleň, květy, fontánky...

Atmosféru doladují i ornamentální dlažby z oblázků¹.

Ovšem co by to bylo za „rajské zahrady“ bez vody.

1 Spravedlivě musím konstatovat, že je najdete nejen v Alhambře, ale i jinde v Andalusii

Napájet takové množství jezírek a fontánek vyžadovalo zásobování vodou. Granadou sice protéká několik řek, ale dostat vodu do Alhambry, která je nad městem, nebylo jednoduché. Vyřešilo se to kanálem, který odebíral vodu ve větší výšce. Zajímavým detailem jsou malé kanálky, které vodu rozvádějí dál. Po určitých vzdálenostech jsou v nich prohloubeniny, kde se usazují nečistoty. Samozřejmě to vyžadovalo pravidelné čištění, ale o pracovní síly v době muslimských vládců patrně nouze nebyla.

Kromě okrasných zahrad se zde pěstovala řada rostlin pro potřebu kuchyně, aby bylo zajištěné zásobování i v případě obléhání. V současnosti jsou záhony se zeleninou obnovené, aby připomínaly původní vzhled mohutného sídla.

Ačkoli nejsem zahradník, dojmy ze zahrad jsou zde velkolepé. Takže jsem skoro zapomněl zmínit i stavby. Částečný pohled máte na předchozích dvou obrázcích a na obrázcích následujících.

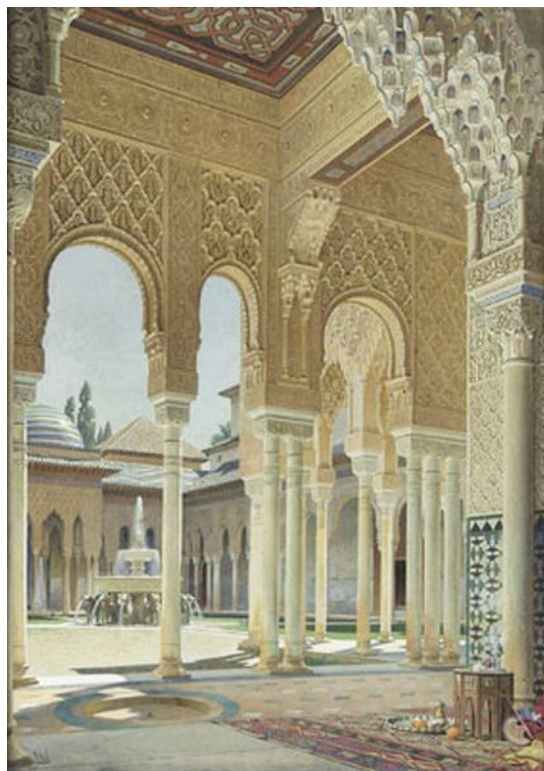
V 19. století, kdy město okupovali Francouzi, byla řada staveb zbourána či poškozena. Přesto toho zbylo tolik, že oči přecházejí.

Při prohlídce vlastní Alhambry se nám stala nepříjemnost². V návalu návštěvníků se nám podařilo ztratit se naší skupině a zabloudit. Takže tu nejvyhlášenější část paláce jsme nakonec neviděli a museli jsme si vyhledat informace v průvodci a na internetu.

² Naštěstí to byl jediný malér, který nás při našem „Výletu do Andalusie“ potkal

Nikdo nemůže být na pochybách, že Alhambra byla vybudovaná jako pevnost. Na vrcholu patrně nejvyšší věže *Torre de las Armas* je zvonice. Zvonění prý ohlašovalo začátek zavlažování zemědělských ploch.

A pak už jsme trochu bloudili a z areálu jsme bez možnosti návratu vyšli předčasně. Tím jsme přišli o část prohlídky. Aby si čtenáři mohli udělat představu, co je v „vynechaném“ úseku může čekat, použijí zde něco málo z toho, co jsme si později našli na internetu.

K nejproslavenějším pozoruhodnostem Alhambry zjevně patří Lví nádvoří *Patio de los Leones*.

Protože jsme tuto pozoruhodnost neviděli, dovolím si odcitovat popis z knihy Cesta po Španělich³.

Postranním vchodem postupujeme do předsíně Lvího dvoru „Patide los leones“...

Není to oněch dvanáct neumělých a spotvořených postav zvířecích, dle kterých dvůr ten jest pojmenován, jež nás naplňují obdivem, jest to báječný, velkolepý, ba možno říci úchvatný pohled, poutající mysl naší tak mocně, že se neosmělujeme ni kroku učinit, ni slova promluvit, abychom se z čarovného, stále rostoucího obdivu nevyrušili; žasneme nad bohatostí, nádherou a velebností čarovné a divukrásné stavby této, jež jako nemá kráska před námi klopí cudné oko ...

Méně poeticky dodávám, že toto nádvoří patřilo k harému sultánů.

A pak jsme se snažili najít naši ztracenou výpravu. To se nám podařilo u paláce Karla V. Bývá označován za perlu španělské renesance. Stavba začala v roce 1527 a byla nedokončená opuštěná v roce 1638.

³ Ota Pinkas: Cesta po Španělich; Nákladem vlastním, Praha 1880

Ačkoli vnější půdorys paláce je čtvercový, nádvoří má podobu kruhového amfiteátru. Podle některých zdrojů se zde pořádaly i býčí zápasy. Názory na stavbu se různí, někdo ji opěvuje jako kontrast k maurským stavbám v okolí, jiní prohlašují, že se do svého okolí hodí jako pěst na oko. Dnes po novodobých úpravách jsou v paláci dvě muzea⁴.

A pak už jsme pokračovali do města, které bylo z Alhambry pěkně vidět.

4 Muzeum Alhambry a Muzeum výtvarného umění 15. – 20. století

K nejvýznamnějším památkám Granady patří katedrála *Santa María de la Encarnación*. Jak je ve Španělsku časté, její stavba začala na místě hlavní mešity v roce 1518. Původní plány předpokládaly gotickou stavbu, ale pokračovala ve stylu španělské renesance. Ke kompletnímu dokončení katedrály došlo až v roce 1704.

V současné době probíhají opravy a restaurování, takže většina katedrály je zvenku zakrytá lešením. Proto zde přidávám fotku západního průčelí z Wikipedie.

Foto Ingo Mehling licence CC

Interiér je přístupný a velkolepý

I v interiéru probíhají restaurátorské práce, hlavně na velkolepých varhanách. Po prohlídce katedrály byl nejvyšší čas se osvěžit. Dalo trochu práce najít zahrádku, kde byli ochotní nám dát jen pivo, ve většině to podmiňovali další konzumací.

Osvěžení jsme ještě obhlédli náměstí s různými stánky a pomalu se přesunuli na místo setkání celé výpravy – u sochy rolníka s oslem.

A pak už do autobusu (do centra autobusu nemají šanci) a zpět do Fuengiroly. Cestou zastávka u čerpací stanice s velkým obchodem. Tam jsme nakoupili i nějaké dárečky – olivový olej z místních plantáží a lisoven.

čfk